

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. V.N.**, S.V., správca konkurznej podstaty úpadcu: **Ing. J.S. - S.**, O.P., IČO: X., zastúpený: N., s. r. o., N.B., IČO: X. proti žalovanému: **1/ C., akciová spoločnosť**, S.Z., IČO: X., žalovanému **2/ Ing. Z.J. CSc.**, Š.B., žalovanému **3/ Ing. L.Č.**, S.Z., zastúpený: T., s. r. o., R.B., IČO: X., **o zaplatenie 334 456,40 Eur s príslušenstvom na základe zmenky**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3 CbZm 49/2010, o dovolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 23. júna 2011, č. k. 2 CoZm 14/2011-94, 2 CoZm 24/2011, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného 3/ **o d m i e t a**.
Žalobcovi, žalovanému 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava V uznesením z 12. mája 2010, č. k. 3 CbZm 49/2010-55 uložil žalovaným 1/ a 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok vo výške 20 067,36 Eur za námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu z 24. marca 2010, č. k. 3 Zm 724/2009-23. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd vyrubil súdny poplatok za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu podľa položky 1a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého ak nie je ustanovená osobitná sadzba, je súdny poplatok v sporoch o peňažnú pohľadávku 6% z ceny predmetu konania, najmenej 16,50 Eur, najviac 16 596,50 Eur, v obchodných veciach najviac 33 193,50 Eur.

Uznesením z 22. marca 2011, č. k. 3 CbZm 49/2010-83 Okresný súd Bratislava V oslobodenie od súdnych poplatkov žalovanému 3/ nepriznal. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že žalovaný 3/ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov s odôvodnením, že v súčasnosti nemá akýkoľvek zdroj príjmov, napriek tomu, že pôsobí vo viacerých spoločnostiach. Uviedol, že nevlastní žiadny hmotný majetok okrem bytu na N. ulici v B. a ten je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Z vyplneného tlačiva „Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch“ súd zistil, že žalovaný 3/ je zamestnaný ako manažér a člen štatutárnych orgánov niekoľkých spoločností s čistým príjmom zo spoločnosti C., a. s. od januára do septembra 2009 vo výške 40 850,80 Eur, zo spoločnosti C., a. s. od januára od septembra 2009 vo výške 56 207,20 Eur a zo spoločnosti G.G., s. r. o. od januára do apríla 2009 vo výške 6 638,80 Eur. Žalovaný 3/ príjmy z iných zdrojov neuviedol a ani žiadny majetok väčšej ceny. Manželka žalovaného 3/ má rovnako príjem z uvedených spoločností a zároveň vlastní byt na N. ulici v B.. Žalovaný nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, avšak uviedol dlhy voči spoločnostiam L., a. s. vo výške 620 546,21 Eur, voči I., s. r. o. vo výške 128 000 Eur a voči X. banke, a. s. vo výške 167 131 Eur.

Súd prvého stupňa dospel po vyhodnotení pomerov žalovaného 3/ k záveru, že podmienky, za ktorých môže súd priznať účastníkovi oslobodenie od súdnych poplatkov, neboli v tomto prípade splnené. Žalovaný 3/ ako jediný zdroj príjmu uviedol príjem, a to len do septembra 2009 z pôsobenia v niekoľkých obchodných spoločnostiach, ktoré však v súčasnosti nevykazujú žiadnu obchodnú činnosť. Súd z výpisov z obchodného registra zistil, že žalovaný podniká v spoločnostiach od roku 2006 C., s. r. o., od roku 2008 C., o. c. p., a. s., N. - V., s. r. o. a N. - V., s. r. o. od roku 2009 S., a. s. a N. - O., s. r. o. a od roku 2010 H., s. r. o., C., a. s. a K., s. r. o., vo väčšine spoločností žalovaný 3/ pôsobí ako člen štatutárnych orgánov, pričom väčšina spoločností má splatené základné imanie a nie v malej sume. Dĺžka podnikania všetkých uvedených spoločností je dostatočne dlhá na to, aby mohli pre žalovaného 3/ vytvoriť primerané finančné krytie nákladov jeho podnikateľskej činnosti. Z uvedeného sa dá predpokladať, že súčasné nepriaznivé majetkové pomery žalovaného 3/ majú pôvod v jeho podnikateľskej činnosti, s ktorou je vždy spojené aj riziko, že jeho konanie nemusí viesť k zisku, ale môže viesť aj k strate. Účastníci konaní, ktorých jediný zdroj príjmu pochádza z podnikateľskej činnosti, musia aj prostriedky na pokrytie výdavkov spojených so súdnym konaním vytvárať z vlastných zdrojov a nemôžu ich z dôvodu momentálnej

nepriaznivej finančnej situácie v podnikaní presúvať na ťarchu štátu. V neposlednom rade tiež skutočnosť, že žalovaný časť svojho príjmu vynakladá na splácanie svojich dlhov voči iným subjektom, nezakladá dôvod pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v tomto konaní, pretože vznikli z iných právnych titulov. Žalovaný 3/ je tiež spoluvlastníkom bytu na N. ulici v B., pričom táto skutočnosť ako prvá odporuje dôvodom pre jeho aspoň čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku v konaní. Navyše žalovaný 3/ bližšie nešpecifikoval žiadne svoje výdavky, napr. náklady spojené s bývaním, stravovaním, ošatením, prípadnou zdravotnou starostlivosťou. Pôjde o výdavky, ktoré musia znášať takmer všetci občania, teda aj tí, ktorí o oslobodenie od súdnych poplatkov nežiadajú. Ďalej súd uviedol, že v tomto štádiu konania bez vykonania dokazovania nie je možné posúdiť otázku, či nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Na odvolanie žalovaného 3/ Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 22. marca 2011, č. k. 3 CbZm 49/2010-83 potvrdil a zároveň uznesenie Okresného súdu Bratislava V z 12. mája 2010, č. k. 3 CbZm 49/2010-55 zmenil, tak že žalovaným 1/ a 3/ uložil zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 16 596,50 Eur za námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu z 24. marca 2010, č. k. 3 Zm 724/2009-23 na účet Okresného súdu Bratislava V.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietky vychádzal zo skutočnosti, že zmenka je záväzkom abstraktným - je to záväzok platobný, ktorý nie je viazaný na iné vzťahy. Ide o záväzok úplne samostatný, oddelený od všeobecných záväzkových vzťahov, ktoré viedli k jeho vzniku. Pokiaľ zmenka alebo šek predstavujú právo na zaplatenie abstraktnej peňažnej sumy, potom nie je možné povedať, či táto platba je alebo nie je obchodom. Ak nemožno konštatovať, že platba obchodom je, nie je možné na tento záväzok aplikovať Obchodný zákonník.

Z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. 6 Obo 5/98) vyplýva, že pri určení poplatkovej povinnosti a pri stanovení sadzby súdneho poplatku je nutné vychádzať zo skutočnosti, že zmenka sa tradične viaže na obchodné veci a že v prípade návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu podaného na súd ide o obchodný spor v zmysle § 9 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Podľa odvolacieho súdu táto judikatúra už nie je použiteľná, pretože medzičasom došlo k zmene právnej úpravy - došlo k zrušeniu § 9 ods. 3 O. s. p. dňom 31. decembra 2005, resp. došlo k zrušeniu § 9 ods. 3 písm. c) bod 3 O. s. p., ktoré platilo do 31. decembra 2001, ust. § 9 ods. 3 písm. g) O. s. p., ktoré platilo do 31. decembra 2004 a obe tieto ustanovenia upravovali, že krajské sudy rozhodujú ďalej ako sudy prvého stupňa ako obchodné veci bez zreteľa na to, či účastníci záväzkového vzťahu sú podnikatelia, spory z právnych vzťahov týkajúcich sa zmeniek, iných cenných papierov alebo šekov, vrátane sporov z vydaných zmenkových, šekových platobných rozkazov a sporov, týkajúcich sa zmenkových protestov. Od 1. januára 2005 bolo toto ustanovenie vypustené zo zákona a nahradené iným znením § 9 ods. 3 O. s. p., zrušeným dňom 31. decembra 2005. V znení platnom od 1. januára 2005 teda vyššie popísané určenie obchodných sporov Občiansky súdny poriadok neobsahuje. Odvolací súd preto musí v tejto veci vyhodnocovať charakter sporu podľa Obchodného zákonníka. Záväzkové vzťahy, ktoré podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, vymedzuje § 261 Obchodného zákonníka. Obchodný charakter záväzkového vzťahu sa posudzuje, resp. vyplýva jednak z povahy subjektov a jednak z povahy záväzkových vzťahov. V danom prípade je predmetom sporu zmenka ako abstraktný záväzkový právny vzťah a nie je možné určiť, že platba na zmenke je obchodom, ktorý je možné podradiť pod úpravu uvedenú v § 261 Obchodného zákonníka a nie je možné konštatovať, že ide v danom prípade o obchodný spor. Na uloženie poplatkovej povinnosti v tejto veci preto nie je možné aplikovať maximálnu výšku poplatku, ktorá platí pre obchodné spory.

Pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov odvolací súd vychádzal z ust. § 138 ods. 1 O. s. p. Predpokladom oslobodenia od súdnych poplatkov sú: pomery účastníka a skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Oba predpoklady musia byť splnené súčasne. V danom prípade má odvolací súd za to, že sa nedá konštatovať, že by u žalovaného 3/ išlo o zrejme bezúspešné bránenie práva (nedá sa urobiť záver, že jeho námietkam nemožno vyhovieť). Odvolací súd mal za to, že táto podmienka na oslobodenie od súdnych poplatkov je splnená. Čo sa týka prvej podmienky, a to pomerov účastníka, podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa riadne pred rozhodnutím o nepriznaní oslobodenia vyzval žalovaného 3/ na preukázanie majetkových pomerov a správne uzavrel, že u žalovaného neexistujú také pomery, ktoré by oslobodenie od súdnych poplatkov

odôvodňovali. Žalovaný 3/ nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali jeho nepriaznivú sociálnu situáciu, ako ani nepredložil súdom požadované doklady. Ani k odvolaniu nepriložil žiadne dôkazy, preukazujúce jeho nepriaznivé majetkové pomery. Ďalej uviedol, že v danom prípade majetkové pomery žalovaného 3/ nie sú vierohodne a dostatočne preukázané, aby mohol súd vyvodiť záver, že žalovaný 3/ je oslobodený od súdnych poplatkov v celom rozsahu alebo čiastočne. Podľa odvolacieho súdu preto súd prvého stupňa správne v danom prípade posúdil, že podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov nie sú splnené. Obe podmienky musia byť splnené súčasne, nestačí len splnenie podmienky, že nejde o bezúspešné bránenie práva. Žalovaný aj napriek výzve súdu nepreukázal existenciu takých majetkových a sociálnych pomerov, ktoré by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Proti napadnutému uzneseniu podal žalovaný 3/ dovolanie. Dovoláním napadol všetky výroky napadnutého uznesenia. Zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa z 22. marca 2011 (č. 1. 83) a uznesenie súdu prvého stupňa z 12. mája 2011 (č. 1. 55) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania dovolateľ vyvodzuje z ust. § 237 písm. f) O. s. p. Podanie dovolania odôvodňuje tým, že v odvolacom konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) O. s. p. a rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa dovolateľa odvolací súd v tomto prípade nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci, čo súd viedlo k nesprávne právnemu posúdeniu veci a následne k jeho rozhodnutiu o nepriznaní práva žalovaného 3/ na oslobodenie od súdneho poplatku. Závery odvolacieho súdu v otázke posudzovania splnenia podmienok pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov považuje žalovaný 3/ za nesprávne. Ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie trpí závažnými vadami odôvodnenia. Odvolací súd nereagoval na argumenty dovolateľa vo veci oslobodenia od platenia súdnych poplatkov z dôvodu jeho životných a majetkových pomerov. Závery odvolacieho súdu sa javia ako svojvoľné, pričom úplne opomenul ústavné aspekty veci. Napadnutým rozhodnutím bolo porušené právo dovolateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Uviedol, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na podporu svojich tvrdení dovolateľ poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (napr. IV. ÚS 115/03) a na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

(napr. GarciaRuiz v. Španielsko z 21. januára 1999). Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, o aké skutkové zistenia a právne úvahy oprel svoj záver a z akých dôvodov považoval argumentáciu dovolateľa za „nevierohodné a dostatočne preukázané“, postupoval nedôsledne a porušil základné právo dovolateľa na súdnu ochranu.

Dovolateľ ďalej v dovolaní uviedol argumenty, ktoré v konaní uvádzal, a to, že je nezamestnaný, nemá žiadny príjem, ani majetok na úhradu súdneho poplatku. Od januára do septembra roku 2009 mal príjem od spoločnosti C., a. s., C., o. c. p. a od januára do apríla 2009 mal príjem od spoločnosti C., s. r. o. a G.G., s. r. o. Príjem z týchto spoločností bol uhrádzaný prevodom na účet vedený vo X., a. s. Od 20. a 23. novembra 2009 nebola žalovanému 3/ uhradená žiadna odmena za výkon funkcie štatutárneho orgánu v akejkolvek inej spoločnosti. Ďalej dovolateľ uviedol, v ktorých spoločnostiach vystupuje ako člen štatutárneho orgánu, kde vykonával funkciu člena štatutárneho orgánu bezodplatne. Dovolateľ sa v spoločnostiach P., S., D., E., S., a. s., D., N. - V., s. r. o. a N. - V., s. r. o. vzdal svojej funkcie člena štatutárneho orgánu k 21. aprílu 2010. Záväzky dovolateľa ku dňu podania dovolania sú vo výške 1 051 100,15 Eur. Sú nasledovné: X. banka - zostatok Flexihypotéky vo výške 154 053,94 Eur, P.S. vo výške 128 000 Eur a 14 500 Eur, L., a. s. vo výške 620 546,21 Eur, M.B. vo výške 134 000 Eur.

Dovolateľ bol nielen členom štatutárneho orgánu spoločnosti C., akciová spoločnosť, ale bol zároveň aj jedným z akcionárov tejto spoločnosti. Prostriedky na pokrytie výdavkov, tak ako to uvádza súd, si vytváral z vlastných príjmov, ktoré ale vložil späť do tejto spoločnosti vo forme nákupu dlhopisov uvedenej spoločnosti. Svetová finančná kríza postihla aj spoločnosť C., akciová spoločnosť a zabránila tak tejto spoločnosti riadne a včas uhrádzať svoje záväzky, resp. vyplácať finančné prostriedky jej klientov. Dovolateľ finančné prostriedky získané z hypotekárneho úveru vložil do spoločnosti C. akciová spoločnosť vo forme nákupu dlhopisov tejto spoločnosti. Zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti založil svoj byt. Dovolateľ nemá od októbra 2009 vlastné príjmy. Príjmy, ktoré mal dovolateľ v minulosti, boli všetky spotrebované, a preto sú irelevantné v otázke posudzovania pomerov dovolateľa. Jediným zdrojom príjmu dovolateľa je finančná pomoc od rodiny. Kvôli zlej finančnej situácii postúpil svoj rodinný dom spoločnosti I., s. r. o. na základe Zmluvy o pôžičke z 31. marca 2010. Pohľadávka tejto spoločnosti bola postúpená novému veriteľovi P.S.. V zmysle Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva je dovolateľ oprávnený tento rodinný dom užívať, ale musí uhrádzať všetky platby súvisiace s údržbou

a prevádzkou rodinného domu. Byt v B. je zaťažený záložným právom hypotekárnej banky. Byt je za súčasnej situácie na realitnom trhu nepredajný, resp. výška čerpaného úveru z banky prevyšuje hodnotu tohto bytu. Z dôvodu vysokej splátky hypotekárneho úveru (1 087,55 Eur mesačne) je dovolateľ nútený tento byt prenajímať, keďže z vlastných zdrojov nie je schopný tento hypotekárny úver splácať. Spoločnostiam C., akciová spoločnosť, C., o. c. p., a. s. a C. boli 24. augusta 2010 odňaté všetky účtovné doklady, počítačové servery a elektronické nosiče dát orgánmi policajného zboru na základe príkazu vyšetrovateľa na základe podaného trestného oznámenia. Spoločnosť K., s. r. o. z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nie je schopná ukončiť svoje účtovné obdobie za rok 2010. Dovolateľ má za to, že odvolací súd neposkytol odvolateľovi dostatočnú ochranu jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR najmä z toho dôvodu, že predložené dokumenty preukazujúce osobné, majetkové a zárobové pomery dovolateľa považoval za nevierohodné a nedostatočne preukazujúce majetkové pomery dovolateľa na to, aby mohol byť oslobodený od súdnych poplatkov. Svojim rozhodnutím neumožnil dovolateľovi predložiť ďalšie dokumenty, ktoré by mohli ešte lepšie ozrejmiť súdu majetkové pomery dovolateľa. Právny zástupca dovolateľa vykonáva v jeho mene všetky právne úkony bezodplatne. Podľa dovolateľa, v prípade plného úspechu dovolateľa v tomto konaní, by mal dovolateľ mať právo na náhradu súdneho poplatku voči žalobcovi a tiež jemu vzniknutých trov konania. Keďže žalobca je v konkurze, je budúca pohľadávka na náhradu trov súdneho konania z uspokojenia v konkurze vylúčená v zmysle platných právnych predpisov. Aj keby vylúčená nebola, vzhľadom na postavenie dovolateľa ako nezabezpečeného veriteľa by rozsah uspokojenia takejto pohľadávky bol menej ako nepatrný. Dovolateľ má za to, že jeho pomery odôvodňujú priznanie jeho úplného oslobodenia od súdneho poplatku a dovolateľ tieto pomery dostatočným spôsobom aj preukázal. Ak súd nepovažoval pomery odvolateľa za také, aby súd priznal odvolateľovi úplné oslobodenie od súdneho poplatku, musel súd vzhľadom na preukázané pomery dovolateľa oslobodiť aspoň sčasti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a) O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovné určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd prvým výrokom napadnutého uznesenia potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 22. marca 2011 (č. l. 83), ktorým súd prvého stupňa žalovanému 3/ nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a preto prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. proti tomuto výroku nie je daná.

Druhým výrokom napadnutého uznesenia odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa z 12. mája 2010 (č. l. 55), ktorým súd prvého stupňa rozhodol o zaplatení súdneho poplatku za podané námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu. Odvolací súd má za to, že aj proti tomuto druhému výroku dovolanie v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. nie je prípustné. V zmysle § 137 O. s. p. medzi trovy konania zaraďujeme okrem iného aj súdny poplatok. V danej veci žalovaný podal dovolanie proti zmeňujúcemu výroku napadnutého uznesenia, ktorým odvolací súd rozhodol o súdnom poplatku, ktorý zaraďujeme medzi trovy konania, a preto v zmysle uvedeného ustanovenia dovolanie proti tomuto výroku napadnutého uznesenia nie je prípustné.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Podľa dovolateľa napadnuté uznesenie trpí závažnými vadami odôvodnenia, odvolací súd ani v najmenšom nereagoval na argumenty dovolateľa v predmetnej veci. Dovolateľ má za to, že rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Poukázal na to, že súčasťou práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému 3/ znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Odvolací súd napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu, ktorým mu súd prvého stupňa oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal, vychádzal z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa žalovaným 3/ predložené dôkazy a ním tvrdené skutočnosti vyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa reagovali na všetky podstatné argumenty žalovaného 3/. Žalovaný 3/ v dovolacom konaní predložil rozsiahle dovolanie, v ktorom spochybňoval právne posúdenie veci a na podporu svojich tvrdení predložil rozsiahly dôkazový materiál. Dovolací súd však tieto doklady žalovaného 3/, predložené až v dovolacom konaní neskúmal, pretože dovolací súd v dovolacom konaní dokazovanie nevykonáva. Úlohou dovolacieho súdu bolo zistiť, či napadnuté rozhodnutie netrpí niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Tvrdenia dovolateľa, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, nie je dôvodné. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa limity zákonného rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument účastníka je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd v danom prípade postupovali v zmysle § 132 O. s. p., keď v odôvodnení pre daný prípad podstatné dôkazy vyhodnotili, zdôvodnili a dospeli v zmysle vykonaného dokazovania k záveru. Dovolateľ ďalej uvádza, že mu bolo odopreté právo na prístup k súdu. Toto tvrdenie je nedôvodné a nepodložené. Napadnutým uznesením sa predmetné konanie voči žalovanému 3/ nekončí, rozhoduje sa iba o jeho poplatkovej povinnosti. Dovolateľ môže v konaní ďalej brániť svoje právo, môže predkladať a navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Jeho práva účastníka konania neboli a nie sú napadnutým uznesením odvolacieho súdu obmedzené.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03 č. 313/2004).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného 3/ odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

V dovolacom konaní žalobcovi, žalovanému 1/ a 2/ súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože si ich náhradu neuplatnili a žalovaný 3/ bol v dovolacom konaní neúspešný (§ 423d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., 142 a 151 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová